

чѣтъ въ ржката му тихо свѣтѣше, сякашъ въ закана. Царѣтъ не смѣеше да откъсне очи отъ това строго лице. Изведнажъ леденъ потъ изби по челото му. Отъ иконата не го гледаше свети Димитъръ, а Бодуенъ. Бледенъ, кървавъ, съ зловеща усмивка...

Калоянъ извика и се дръпна назадъ. Съ разтреперени ржце той се улови за дръжката на стола си и се отпусна тежко върху него.

Прекара ржка върху челото си. Полудяваше ли? Какво ставаше съ него? Нѣкой похлопа на вратата, и следъ мигъ страторъ Константинъ показа уплашеното си лице.

— Какво има, господарю? Стори ми се като че извика.

— Не. Така ти се е сторило... Нѣма нищо. Върви...

И той остана отново самъ съ мжката си. Залута се като дивъ звѣръ, заключенъ въ клетка.

Кога най-сетне щѣше да си отдѣхне? Нѣмаше ли никога да се успокои душата му? Една следъ друга се надигаха беди грозни и опасни. Щѣше ли да има сили да устои до край? Нѣмаше ли насрѣдъ пътъ да грохне? Не се ли бѣ помжтилъ вече разумътъ му? Толкова години бѣха изминали въ непосилни борби, въ безумни тревоги.

Той стисна глава между дланитѣ си. И тази черна мисль, която не му дава мира, която день и нощъ неотстъпно го следи и прогонва покоя на краткия му сънъ.

Той изстена дълбоко, като раненъ звѣръ. Защо, защо той не можеше да изтрне отъ ума си ужасния образъ, който го тормози. Да бѣше ржката му, която го мжчи така, би я отсѣкълъ... Да бѣше окото му би го извадилъ... Но мисль, мисль, какъ се изтрива отъ ума, какъ се изличаватъ образи отъ паметъта... Какъ ще изличи образа на мъртвото Бодуеново лице... Усмивката, замръзнала на лицето му, кървавото му чело...

Бодуене, Бодуене! Чистата ти сѣнка мори неспокойнитѣ ми нощи... Разкаянието гори душата ми като пъкълъ... Грѣхътъ разяжда живота ми като отрова... А казваха, че нощемъ, тамъ гдето бѣха погребали тайно тѣ-